

ŽELEZNIČAR

GLASILO SLOVENSkih ŽELEZNIČARJEV.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu.

Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo

in

Upravišтво

se nahaja v Ljubljani,
Cesarja Jožefa trg št. 10.

Naročnina:

za celo leto . . . K 7-20

za pol leta . . . „ 3-60

za četrt leta . . . „ 1-80

Posamezna številka 30 v.

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. junija 1919.

Leto XII.

Kaj je z našim predlogom?

Dne 14. maja t. l. je bil v državnem predstavništvu v Belgradu prečitan zakonski predlog, s katerim bi se začasno reguliralo prejemke železniškega osobja.

Sodrug Kopač je ponovno urgiral rešitev tega predloga. Železniški minister gospod Vulović, ki je zopet prevzel vodstvo železniškega ministrstva, je obljubil, da bode zahteve tega osobja v ministrskem svetu toplo priporočal. Ali srbski poslovnik ne dopušča, da bi taki predlogi prišli prej na glasovanje v zbornici, dokler ni to korektno dovolil interparlamentarni odbor. Rad tega je poslanec Kopač podvzel pri zborniškem predsedstvu potrebno, da zrine to tako nujno zahtevo naprej. Gospod predsednik je zato sklical 26. t. m. sejo tega odbora, da se tam reši ta zadeva. Iz tega odbora bode ta predlog prišel vnovič v zbornico za slučaj, da mu isti prizna nujnost. Tam se izbere železniški odbor oziroma odbor za državne nameščence, kateremu pristoi končna redakcija tega predloga.

Zastopnik železniškega osobja bode kot dosedaj tudi v zanaprej uporabil vso svojo pažnjo, da se ta zadeva ugodno reši.

Železničarjem pa toplo priporočamo, da držijo strogo disciplino in naj izražajo njih pripravljenost v popolni izvršitvi stanovske organizacije, ki mora biti najboljša jamstvo za doseg stavljenih materialnih pribojškov. Vsaka prenapljenost bi škodovala temu razvoju. Osnutek zakona poklicnega zavarovanja za slučaj nezgod za železničarje je gotov. Ta osnutek je treba temeljito predelati, da se ohranijo dosedanje ugodnosti, katere so uživali železničarji. Konečno se izdeluje osnutek službene pragmatike, katerega predloži železniški minister parlamentarni komisiji, katera bode sklicala anketo zaupnikov železniških organizacij, da sliši njih mnenje, preden predloži to osnovo državnemu predstavništvu. Sodrug naj torej tudi sami v organizaciji na diskuzijskih sestankih pripravljajo material, da ne bode kasneje nepotrebnega razburjenja. Na delo torej, da olajšamo sebi in našim otrokom bodočnost. Jugoslavija naj bode država, v kateri bode našel vsak pošten rojak človeku primeren zaslužek.

„Jugoslavija“ rešiteljica Jugoslavije.

Liberalci, recite JDS, so izgubili zadnjo trohico uma — zmešalo se jim je. Da so tudi naši »Zvezarji« — njih žalostni privešek — popolnoma brez glave, se ne bo nihče čudil. Dasi smo takoj po preobratu opazili precejšnjo nervoznost pri teh ljudeh, nismo to jemali tako resno in mislili smo, da je to samo prehodni pojav, ki se že s časom poleže. Prišlo je pa drugače. Liberalci so začeli vladati po svoje. Prva skrb so bili »stolčki«. To jim seveda nihče ne zameri, če bi le tja sedli ljudje, ki o vladanju nekaj razumejo. Čim dalje pa so vladni voz vlekli, toliko globlje se je pogrezal v blato in dobivali so povsod nezaupnico za nezaupnico. Šlo jim je kakor pri igranju kart. Kolikor več izgubiš, toliko bolj se ogrevaš za igro, tako, da greš končno od igralne mize s praznim žepom domu. Stvar stoji sedaj tako: Volitve morajo enkrat razpisati in nekaj mandatov morajo rešiti — kako in za kakšno ceno, to je postranska stvar. In začelo je vreti, kakor v peklenem kotlu. Njih časopisje je začelo kar noretiti in zdi se nam, da je sedaj delirij dosegel višek. »Jugoslavija« bruha ogenj in žveplo, »Jugoslavski železničar«, »Narodni socialist« itd. žreeta dan za dnevom socialne demokrate kar s korcem. Njih cilj je: Voditelji socialne demokracije ali čez mejo, ali v ječo, da ne bodo nagažali pri volitvah. Seveda je vprašanje časa, če bo tudi šlo tako naprej. Da so v prvi vrsti industrijski okraj tarče napadov »Jugoslavije« l. dr., že razumemo, ker tam jim naj-

bolj teče voda v grlo. V našem slučaju so te zlasti Jesenice, ki so liberalcem zlezle v glavo. Divja, blazna gonja zoper vsakogar, ki mu ne zapajo, da bi liberalno volil, je že tako ostudna, da se je ugledni list »Naprej« čutil primoranega, udariti enkrat energično v to sršenovo gnezdo. »Naprej« je najbrže računal na to, da se bo moral urednik in izdajatelj »Jugoslavije« gosp. Pesek čutiti razžaljenega in bo tožil. »Naprej« je storil to v javnem interesu, v interesu ugleda slovenskega ljudstva, ki mu preti to časnikarsko rokovnjaštvo izpodkopati ugled. Sodba o tem listu je že tu. Nikakor to niso bili socialni demokrati, ki so krstili list »revolver«. In tudi socialni demokrati ne bodo tisti, ki bodo »Jugoslavijo« s Peskom vred sodili. Sodba narodova je danes že ta: »Meščanske stranke ne razpišejo prej volitve, dokler ne bodo menili, da so ljudstvo dovolj zastrupili s svojim časopisjem. Da so si liberalni radikali ravno Peska in njegovo »Jugoslavijo« izbrali za trobento »pravice«, bode še bridko obžalovali. Kar pa velja o »Jugoslaviji«, velja tudi — še v večji meri — o »Jugoslavanskem železničarju«. Njegova pisava je tako absurdna, da se sploh ne maramo ž njim spuščati v polemiko. Kar mrgoli denuncijacij zoper lastne sotrpine. V koliko je njih javljanje opravičeno, da je zaradi nekaterih železničarjev domovina v nevarnosti, bo bodočnost pokazala. Ne bo dolgo trajalo, promet bo boljši in kdo bo potem delal? Ali bodo »Zvezarji« res hoteli v prid domovine 36 ur delati, kakor so hoteli za slučaj stavke? Ne verjamemo — ako pa — koliko časa? Najboljše in najpraktičnejše železničarje hočejo sedaj uničiti. Posledice znajo biti strašne. Novo, negibčno in ne zadosti izurjeno osoblje, naj bo potem koš veliki nalogi, ki jo bo domovina na nas stavila? Logične, eventualne nesreče bodo pa imeli na vesti patentirani denuncijanti, ki s svojim ogabnim delom hočejo otežiti službovanje na nesmiseln način.

Iz časopisja.

V zadnji številki smo omenili bedasto in gnusno pisanje lista »Naša Moč«. Ne bo se pa mogoče vedno s tem listom pečati, ker vse njegove budalosti in nesramnosti prepisavati in kritizirati, bi nam jemalo preveč časa in dragega papirja. Ne smemo pa pozabiti, da ta list kolporterji po ljubljanskih ulicah vsiljujejo kot »glasilo slovenskega delavca«. (!) Vodilna snov tega lista je, kazati svojim bralcem socialne demokrate kot najhujše zlo za človeštvo sploh in obenem vsiljujejo mnenje, da je to edini vzgojevalni list. Kako pa »Naša Moč« hoče delavce vzgojevati in jih poučiti o svetovni revoluciji, o nazorih in o življenju, nam priča naslednje vrste v štev. 22. z dne 7. maja:

»Oče naj ne bo oče, ampak bordelst; Mati naj ne bo mati, ampak posoda, kamor odlaga nečisti bordelisti oskrnjeno svojo vlogo. Otrok naj ne bo otrok, ampak nadležno blago, katero naj prevzame državno skrbstvo. Otrok naj ne pozna očeta in oče ne otroka, ljubezen materina naj ga ne obsiže in mati naj nikdar ne doživi, kako le ljubezen rodi ljubezen. Mesto matere naj prevzame državna najemnica in mesto očeta državni birač in mesto ljubljenih sinov in ljubečih hčera naj pokrijejo zemljo tigri in hileni. Pa niti ti ne kolnejo lastnih roditeljev in ne zavžejo, kar so izkotili. Kaj vse pomeni beseda: »razporoka!« Kaj vse vsebuje beseda odpad od krščanstva! Socialna demokracija! Kakšna je tvoja socialnost! Socialna demokracija! Kakšna je tvoja kracija, tvoja demokracija! Po liberalizmu, v tebi nadaljevanem, žaga družba človeška vejo, na kateri sedi. Veja se steguje nad brezdnom in v brezno leti veja in družba.«

Da so katoliški avtorji podobnih člankov pravi mojstri v slikanju hudiča, je vobče znano. Vsaj že skoraj dva tisoč let vzgajajo ljudstvo na isti način. Posledice te vzgoje seveda niso iz-

ostale in sedanja vojna je to uprav drastično pokazala. Pokazala nam je, kam vodi proletarce vzgoja v pasji ponižnosti. Sicer pa še nekaj. Ako so že gospodje okrog »Naše Moči« tako v skrbeh, kako bo v socialistični državi z otroki, bodi nam dovoljeno vprašanje: Kaj je z otroki gotovih »Naši Moči« zelo blizu stoječih gospodov? Ali poznajo le ti svojega očeta? So li bili že pripoznani? So bili deležni ljubezni očeta? Pa ne samo to. In kaj naj začnejo katoliški zakonski, ako se opravičeno ločijo? Ali je tudi to podlaga za moralčno življenje? »Nuptias non concubitus, sed consensus facit!«

V istem listu je tudi »Listek«, v katerem pobija avtor »materializem«. Na kakšni znanstveni podlagi je to storil, naj nam pokaže avtor sam, g. Anton Komlanec:

»Mož med greznicama. Sredi mesta sta stali greznici. Med njima je stal mož. V roki je držal veliko zajemačo in predeval iz ene greznice v drugo. Veliko postav je sklanjal, ko je zajemal v eni greznici in se režal zadovoljno, ko je preložil v drugo greznico. Vlažen močeradast gnoj ga je zabaval. Smrad ga je uteševal in silil k smehu. Tako se mu je priljubil poklic življenja, da je zajemal tekoči gnoj z golima rokama, si ga tlačil v usta, namašil v ušesa, napolnil nosnice, namazal oči, polil život, ker gnojišče je pomenjalo zanj dihanje, led, petje, obleko, življenje.«

Zadosti te svinjarije. Ne zameri mi dragi čitatelj, da sem za trenutek vrgel pero ob tla — gabi se mi, slabo mi prihaja; 306 vrst šteje listek in vedno gre tako naprej. Greznica in vedno greznica, blato na blato. Toliko ga je Anton Komlanec nakidal, da se čudim, da ni sam v njem utonil. To so torej znanstveni argumenti, s katerimi se pobija veda? Ne poznam osebnost g. Komlanca, mislim pa, da bi ga po smradu kar na pet kilometrov daleč poznal. Tebi pa, uboga delavska para, ki se ti nudi taka duševna hrana, najpresrčneje sožalje. Sramota za narod, ki je primoran imenovati tako literaturo za svojo.

S...ck.

Reforma zakonskega prava v Čehoslovaški.

»Narodni listy« poročajo z dne 19. maja: Danes pride do glasovanja zakon o reformi zakonskega prava. S tem zakonom se bodo zenačili zakoni vseh veroizpovedanj. Istotako bosta država in njen zakon za vsa veroizpovedanja vzroke za ločitve zakona stavila na enak temelj. Vsaka cerkev lahko zagovarja za svoje vernike svoje lastno naziranje o zakonu, ki odgovarja njenim naukom. To naziranje pa naj velja samo za cerkev in za njene vernike. Pomenjalo bi nasilstvo napram ostalim državljanom, ako bi država v svojih zakonih nalagala zakonski zvezi ene konfesije večje dolžnosti, kakor pa zakonski zvezi drugega veroizpovedanja. Država ima dolžnosti napram vsemu državljanom in njene postave morajo veljati za vse v enaki meri. Privilegiji cerkve in naj si bo ta ali ona, se ne smejo respektirati. — Ta misel ima reforma zakonskega prava. — Potek govorov, ki bodo danes o tej zadevi v narodni skupščini, bo pokazal, da gre tu za dejansko enakost pred zakonom in za pomoč nesrečnim v interesu države.

Dopisi.

Jesenice:

Primorani smo, da se malo oglasimo, da javnost izve, kakšne rodoljube imamo pri naši že itak na mrtvaškem odru ležeči Zvezi, ki se ne bode prej spametovala, da bo zasuta.

Prvi maj je zmešal vsem možgane. Nekoliko prej se je govorilo, da rdečkarjev ni več, posebno bi bili radi videli, da res ne bi bilo železničarjev med njimi, ali glej razočaranje pr-

vega maja, tu se je videlo ravno nasprotno, bilo je tucat Zvezarjev, ki so od strani gledali s solznimi očmi tako mogočno armado, kakor jo Jesenice še nikoli niso videle, tu se je videlo kdo je presit ali pa lačen, strgan in bos, ter kdo se zaveda krivde, ki se je nad nami zgodila tekom 50 mesecev.

Zvezarji so pozabili, da se nam je med vojno hudo godilo, pozabili, da smo bili gladni, bosi in strgani, ali žal, ker je še nekaj zapeljanih, ki slepo slede sladkim izdajalskim besedam ter ponujajo vrv svojemu rablju, da jih zadavi, pozabili so, kdo se bori za svobodo, pozabili so, kdo se je boril za kruh, ki so ga bili od naših bojev deležni. Zapomni! Naj si tudi to, da, če nas užene kapitalistična družba, bo potem jok in škripanje z zobmi, njih družine ter potomci jih bodo proklinjali do groba.

Ti ljudje nočejo biti svobodni, rajši hočejo trpeti v verigah, katere jim kujejo Tepina, strojevodja, Dominko in Malovrh ter še mnogo drugih, same najboljše cvetke prejšnjih nemških bratcev.

Dne 4. maja so nas denuncirali razni renegatje, podobni zgoraj omenjenim, z izdajcami pri vladi in ravnateljstvu, to pa zato, ker se jim n' posrečila nakana, da bi mi Jeseniško ter še drugo občinstvo razburili in spravili na cesto in pobeg, kar bi dalo potem povod našim raznim potuhnjencem, da bi na nas s prstom kazali, češ, to so tisti, ki se bore za svobodo, sedaj so vas pa spravili s culico v roki na beg. Kaj zaslužijo taki ljudje? Na vislice z njimi, postrelite jih itd. Ali na veselje moramo povedati, da so gospodje v Ljubljani bolj pametni kakor naši Zvezarji na Jesenicah ter niso tem volkovom sledili in imeli povoda voditelje aretirati, ker le ti so storili svojo dolžnost naprav vsej javnosti.

Nasprotno si Zveza ni bila svesta svoje naloge. Kjer bi morala biti na mestu ter državljanске dolžnosti opravljati, so se gospodje poslužili odtegnili, da si bili pozvani ter posvarjeni, naj se nujnega dela udeleže, tukaj so bili prvi za rep med noge ter pripravljeni za beg, zahtevali so voze, da bi pobegnili.

Socialisti so bili pripravljeni za vse slučaje nevarnosti ter so hoteli urediti in pospraviti vse, kar je bilo potrebno, in poskrbeti, da država ne trpi škode. Za to požrtvovalnost bi bili dobili kmalu od strani Zveze slabo plačilo. Taki so naši narodnjaki; o Bog, reši nas takih ljudi, potem bo Jugoslavija srečna domovina!

Dne 8. maja se je vršil javni ljudski shod pri Jelenu na prostem, na katerem je poročal sodrug Golouh v jedrnatih besedah o nakani Italijana, ki hoče zasesti Jesenice in Bohinjsko kotlino. Proti temu moramo najodločneje protestirati vsi brez razlike strank, naj velja kar hoče, ako ni drugače, moramo tudi dati življenje, to naj zvedo v Parizu. Slovenci smo v takem slučaju na vse pripravljeni. Navzoči so z navdušenjem vzeli nazočje. Bilo jih je približno 3000.

Predlagana je bila protestna resolucija proti italijanski okupaciji Jesenic ter vsega primorskega ozemlja, ker spada vse to Jugoslaviji. Resolucija se pošlje v Pariz.

Sklenilo se je soglasno, da se nabirajo takoj podpisi, to se je tudi še isti dan ukrenilo od strani tovarniških zaupnikov kakor tudi od sodruga Mlakarja in Rajspa, ali glej čuda, na kakšne Jugoslovane smo zadeli.

Gospod prozni mojster Jaka Malovrh je na Jesenicah dne 19. maja pred odhodom osebnih vlakov hujškal prozne delavce, naj nikar ne podpisujejo resolucijo, ker socialisti nabirajo podpise zato, da bi Italijani prišli sem, nakar se mu eden zahvali, hvala, da ste nam povedali, da vsaj socialiste poznamo.

Vprašamo gospoda Malovrha, ali je videl isto in kaj je bilo na glavi zapisano? V Ljubljani so bile liste na ogled.

Drugi taki možakarji so zopet rekli, mi nič ne podpisujemo, bomo že od kod drugod kaj dobili. Morda bi ti Slovani rajši imeli Italijana na Jesenicah kakor pa tak protest podpisali.

Gospod Malovrh! Kaj ne, da mora tako biti, kakor ste nekdanj rekli pred 29. oktobrom: »Wir deutsche müssen zusammen halten«, po 29. oktobru ste pa rekli: slecimo staro srajco, in oblecimo novo, to se je pri vas tudi zgodilo tako, ko se je začelo rekvirirati po polomu rajne Avstrije.

Dne 1. novembra ste bili zaviti v celo Jugoslavijo kakor več takih, in sedaj bi morda radi rekli, ako Italijane zagledate, Adesso vegni nostri nuomini i fratelli, kaj ne?

Saj poznate cel svet, mornarji so čudni ljudje. O uboga Zveza, kako pristne Slovane imaš!

Dalje imamo strojevodjo Rupnika iz Ljubljane pri isti družbi. Ta se je celo predrznil na Hrvaškem v neki gostilni v Mohaču zapeti lepo pesem »Still ruht der See« in tudi nemško diskutiral, gotovo je mislil, da imajo Hrvatje to za kavalirsko.

Dne 1. maja se je na Jesenicah gospod V. tako ujezil nad rdečkarji, da so bili fantje od Zveze v gostilni pri Taučarju toliko srečni, da jim je plačal za vino, mogoče je bil dober namen, ker ve, da nižji uslužbenci ne zaslužijo toliko, da bi mogli popivati, mogoče pa tudi iz demokratskega prepričanja, da bi se kakšen kalin ujel. Priče na razpolago.

Za enkrat je morala vreča malo počiti, v drugič, ako nas ne boste pustili v miru, vi grešniki, pridemo z boljšo šibo na dan. Vi mislite, da smo slepi, gluhi in mutasti, pa se motite, to vam damo kot plačilo za 4. in 8. maj, kos te vi in vaši nebodijih treba misliti, da bomo vsi socialisti viseli na drevesih ter se boste nad nami veselili. Povedati moramo, da vi prej kaj takega zaslužite ter oni, ki smo jih za enkrat zamočali.

Vsem zavednim železničarjem pa kličemo, bojte se takih ljudi, ki nam in vam kopljejo jamo, vsaj ne bode dolgo, ko vsi hinavci vanjo padejo.

Stopajte pridno v tabor Spl. žel. org. za Jugoslavijo, tukaj je hram vseh virov, iz katerih se da črpati najboljšo blagostanje vsega železničarstva.

Dokler se ne otresemo tistih, ki hočejo na naš račun živeti, bomo imeli vsi skupaj malo sreče.

Poljčane. S polomom stare Avstrije smo mislili, da je tudi zveza s Turkom ničevna. V gotovi meri bi že bilo tako, toda nekaj mora ostati Turki so šli sicer za svojo demarkacijsko črto, ali en »paša« pa je le še tukaj. Ker je pri južni železnici vsak dobrodošel, so ga vtekli kot postajenačelnika v Poljčane. Staroavstrijski sistem mu ni ugajal, Jugoslovanski tudi ne, začel je torej po turško. Prvič je vse, v našem društvu organiziranje člane opsoval z nemčurji in obljubil jim je, da jih požene čez mejo. Za enkrat seveda ni držalo. Poizkusil je torej drugače. Poslal je delavca Roberja z nekakim seznamom na progo. Seznam je obsegal imena vseh uslužbencev proge Poljčane-Konjice in povelje, (!) da se vse osebe mora vpisati v »Zvezo«. Zoper vse pričakovanje se je morala polotiti načelnika Grlica jez. ker — vpisal se ni nihče. Tako! Kaj je z avtoriteto? Grlic sedaj zija na prazni seznam in kuha jezo. No, mi mu nismo hoteli kvariti dober tek, prosimo ga pa, da če že z nami ne more izhajati, naj gre sam tja, kamor hoče nas druge ekspedirati.

Prižadeti.

Spodnja Šiška: »Slovenski Narod« je dne 16. maja prinesel zelo aktualni članek, v katerem g. člankar spodbuja k delu za tujski promet. Članek je spretno pisan in dobro premišljen. Zelo hvalevredno je torej, da se je »Slovenski Narod« za stvar zavzel. Žal, je dotični gospod prišel s predlogom prepozno. Iz zanesljivega vira smo namreč izvedeli, da so »Narodni socialisti« in splošno znani harlekin — naši »Zvezarji« ustanovili »Družbo z neomejno zavezo« za sezidanje kitajskega zidu okoli Jugoslavije. Za predsednika je izvoljen g. Pesek. Najprej bodo vse socialne demokrate spravili čez mejo (ker so seveda sami nemčurji) in potem začnejo z delom. Posrečilo se nam je tudi dobiti v roko načrt zidu. Zid bo 120 metrov visok. V razdalji 1 kilometra bodo 150 m visoki in 15 m debeli (v prerezu) stebri. Na te stebre bodo nalepili vse znamenitosti Jugoslavije in si jih bo vsak tujec zastoj ogledal (od zunaj). V paragrafu 13. njih pravil čitamo, da 175 in pol leta ne sme nihče vun in nihče noter. Na najvišjem hribu sredi Jugoslavije (Rožnik pri Ljubljani) postavijo tako veliko trobojnico, da se bo s prostim očesom videla v Ameriko. Delo bodo vodili znane avtoritete in rodoljubi. Njim bo podrejen cel »štab« drugih, za narodno stvar vnetih mož. Službo policajev in detektivov bodo opravljali člani in članice društva »Kralja Matijaža«. Kakor je preračunljeno, bodo s stavbo že leta 2165 gotovi.

Batinar.

Spodnja Šiška. Sprejeli smo in beležimo: Ali smo kaznjenci, obsojeni v prognanstvo, ali pa — gospodje! — po Vašem mnenju že tako demoralizirani elementi, ki ne spadajo v dostojno človeško družbo?

Slavna vlada!

Mesece že prosimo za človeku spodobna stanovanja. Obljubljalo se nam je popraviljanje barak. In kaj smo dočakali?

Dobro bi bilo, da bi se razpisala nagrada za iznajdbo strojne puške za ubijanje. Nas uboga proletarsko paro že po vsem životu srbe, čeravno se izogibamo prostorov, kjer stimo te živali. Stranišča nimamo. So tu nekakšne kamrice, kamor pa ne moremo hoditi, ker so zelo nesnažne in polne vojakov. Uši so tudi pramašalke raznih epidemij, in ne bo dolgo trajalo, pa imamo bolezni tukaj. Ako bi gospodje s svojimi damami in otroki morali tako bivati, njih dame na malih »gašperčkih« kuhati, svoje perilo niti oprati ne mogle, o! tedaj bi se takoj našli pomočki in delavci za izboljšanje njih položaja. Mi siromaki tega ne moremo doseči. Vrnili smo se v Jugoslavijo, ker jo ljubimo, torej danes obžalujemo ta korak. Gospodje! Ako mislite, da nas je lakota prignala, Vam povemo, da nas bo nesnaga in malomarnost za nas zopet odgnala. Ne bomo to pozabili do časa obračuna! O! spodje pri vladi — na delo! Ena za vse.

Litija. V članek, objavljen v »Želzničarju« št. 5. z dne 15. marca, se je vrnila pomota. Pravilno se mora glasiti: Razdelitev moke je bila tako različna, da je dobil eden od gospodov z družino 7 oseb 7½ kg več, kot pa uslužbenec z istoštevilno družino. Tako se je tudi raziasnilo zaradi sladkorja. Kar ke pa tiče boljševikov, bil je samo privatni pogovor, tekom katerega nas je gospod načelnik vprašal, hočemo-li postati boljševiki. Toliko v pojasnilo.

Pragersko. Naš sodrug Jernej Rataj je predstavljen v Čakovac. Ker izgubimo z njim zvestega borilca za naše pravice kakor tudi jako delavnega sodruga, želimo mu na novem mestu obilo sreče. Upamo, da bo tudi on nas ohranil v trajnem spominu.

Organizirani železničarji.

Maribor. Kateri železničar ne pozna g. Neuberta, premičnega mojstra glavnega kolodvora Maribor? Prvi pogled napravi na človeka utisk da je jako oduren in nevljuden človek. Prijaznost in izobraženost sta mu tuja. Kje bi se bil izobražil? Dalje pred železniško službo ni prišel. Nagovoriti prijazno ne zna nobenega človeka in zapoveduje po kolodvoru kakor absolutistični car Nikolaj. Dostikrat sam sebe, ker ne zna slovenski ne nemški, ne razume. Dobro pa se zna prepirati in denuncirati. Vsak dan ima s kom prepirati in je bil že enkrat iz socialno demokratične organizacije izključen zaradi denunciranja; sedaj mu pa iznova rase greben. Ni premikača, ne bločnega uslužbenca, s katerim se ne bi bil ta že prepiral. Tak človek menda ne dela Jugoslaviji nobene časti, pač pa škodo. Neki inteligentni Slovenec mu je nedavno rekel: »Prepirajte se vi sami, ker si znate najboljšo odgovorjati, jaz sem prefin človek, da bi se z vami prepiral«, še več: tisti Slovenec mu je rekel: »Vedno sem rad slovenski govoril in se za Slovenca imel, ali v krogu, v katerem boste vi, bom moral sramoto svoj narod zatajiti, ker imamo še take o... med seboj.« In kdo se čudi, če se naši Slovenci boje s takim denuncijantskimi ljudmi priznati k Jugoslaviji in z njimi službo delati? Postajnega načelnika pa pri ti priliki opozarjamo, naj se varuje tega človeka, ker mu sicer požre zaupanje pri osebju tako, kot se je to zgodilo g. Seidlerju. Vi, gospod Neubert se pa poboljšajte, če ne, pridemo z morfiljem.

Benediktus Intimus.

»Slovenski gospodar« je že tam, kjer je ljubljanska »Jugoslavija«. Denuncijantstvo in špijonáža začena polniti njen prostor. V listnici uredništva št. 21. od 22. maja pozivlja: Poleg »gospodične« M. P., ki zabavlja čez Jugoslavijo, zapišite še tudi vse druge, ki hujskajo. Seznam nam izročite prav kmalu. Nato bomo poskrbeli, da bodo orožniki ali vojaki tem »prijateljem« posedili pot preko Špilja v lačenbergarjlo. — Denuncijanti denuncijantski! Ali imate morda v Mariboru tudi že društvo »Kralja Matijaža«? Te smo zabeležili, ker se godi po teh podležih mar-

sikomu krivica. Špiceljstvo je pač najlepša čednost meščanskih strank.

Radovednež.

Zidani most. Vsi člani »Posmrtnega društva v Inomostu«, ki so prišli iz okupiranega ozemlja in so nastavljeni od Litije do Brežic, naj se javijo pri zaupniku Jož. Pečniku, prostornem mojstru v Zidanem mostu. Vsakdo mora prinesiti s seboj pristopno izkaznico — Mitgledskarte. To naj stori vsak takoj, da ne zapade podpora.

Jož. Pečnik, prostorni mojster.

Ljubljana. Naš »Revolver« čuti, da se število njegovih odjemalcev vedno krči. To je bilo od početka pričakovati, zato se temu tudi nihče ne čudi. Da bi pa izgubljene ovčice skupaj napodil, je objavil g. Pesek v št. 125. od 24. maja sledeče: »Na delo! Sistematično gonjo proti našemu listu (čitaj: gnus proti takemu pisanju) so začeli brezdomovinski rdečkarji in nekateri bivši avstrijski aktivni oficirji, ki se čutijo prizadete po naših člankih. Rdečkarji pozivajo po oštarijah, na sestankih in celo javno na shodih boj dnevniku »Jugoslavija« (seveda ne brez vzroka) ter žugajo s terorizmom tistim, ki ga bodo čitali. (Za poč't). O slični gonji zoper naš list se nam poroča iz vojaških krogov, zlasti iz Celja. — Da, resnica (čitaj: denunciranje, laž in obrekovanje) oči kolje in verjamemo, da je mnogim neprijetna. Značilna pa je zarota brezdomovinskih rdečkarjev in nekaterih bivših avstrijskih oficirjev. (Oslil! Kda) so se še oficirji z rdečkarji parili?) Lepa je ta družba, vredni so drug drugega! (Samo da ne Peska!) Prosimo naše prijatelje, da kot protiutež tej sistematični gonji (čitaj: gnusu) zastavijo svoj vpliv ter agitirajo in razširjajo »Jugoslavijo«. (čitaj: »Revolver«) Ne gre pri tem toliko za »Jugoslavijo« (čitaj: Ker papirja drugodl manjka) kakor pa za načela, (čitaj: za profit), ki jih zastopa in za nazore (hujškarilje), ki jih razširja in utrjuje. Kdor se strinja z našimi načeli in nazori, (kdo so pa tisti?) naj smatra torej tudi za svojo dolžnost, da agitira za dnevnik »Jugoslavijo« (»Revolver«), kajti le, če jo bodo čitale mase (če jo!) po mestih in na deželi, (tam imajo že boljše) če jo (!) bodo imeli v vsaki zavedni (čitaj: zagovedeni) družini, v vsaki slovenski gostilni (zanemarjeni) itd., bodo tudi prodrla načela in nazori, ki jih zastopa »Jugoslavija«, v vse plasti naroda in tako nam ostane nov rod jugoslovanskega duha. (In to bi bilo najžalostnejše, ker ne bi bilo poštenosti in bi le Pesek imel polno mošnjo.) S praznimi besedami priznanja (?) in hvale (kdo pa te hvall, cunja!) še ni veliko storjeno; na delo tedaj in agitirajte ter razširjajte »Jugoslavijo«. (Revolver.) S tem nas najbolj uspešno podprete v boju (čitaj: v žepu) zoper zaroto protinarodnih in protidržavnih elementov.

Nasprotnik batlin.

Razno.

Kurjačev sen.

Bila je prav mrzla noč. Ostri veter je podil sneg in zametal ž njim progo. Dočim je kurjač delal in se trudil, da zbere zadosti pare, sta sedela gospoda dvorni svetnik in železniški svetnik v salonskem vozu, zabavljajoč, da ju zebe. Zaradi tega mrmranja so kurjaču naprtili disciplinarno preiskavo, da si je branil in dokazoval, da ni kriv. Lepega dne se je kurjač naveličal življenja na tem svetu in se je preselil na oni svet. Opremljen s potrebnimi dokumenti, je stopil pred sodniški prestol Boga očeta. Pri pregledovanju dokumentov je Bog oče opazil tudi omenjeno disciplinarno preiskavo. Ker so tudi njega dogodki zadnjih let napravili bolj površnega in ker se mu je tudi zaradi velikega navala duš mudilo, je kurjačevo dušo, ne da bi se dolgo obotavljal, poslal v pekel. Prišedši tja, so kurjača takoj vzeli vrage v perilo in ga kuhali in mrcvarili na vse mogoče načine. Pa čim bolj so ga mučili, tembolj se je smejal. Ker si niso vedeli s to dušo več pomagati, so šli po Luciferja. Leta je naročil, vse muke podvojiti. Pa vse ni nič pomagalo, duša se je še nadalje smejala. Jazen vpraša Lucifer: »Kako pa to, da se moreš vzlic tem mukam še smejati?« »Ker mi dela veselje, da mi vi z vsemi vašimi aparati ne morete zadati tiste muke, ki sem jo že pretrpel.« »Tako, kaj pa si bil ti v civilu?« »Kurjač državne železnice.« »O — ta je pa druga! Veste kaj, bratje vrage, tu ni druge pomoči, pošljimo ga zopet na zemljo; državna železnica ga bo gošovo prej uničila, kot mi z vsem tem uničevalnim orodjem.

Kitajska nebesa.

Angleški misijonar Elwin poroča, kako si Kitajec domneva življenje na onem svetu. Med drugim pravi: V splošnem veruje navadno ljudstvo, da je življenje v nebesih popolnoma podobno življenju na zemlji. Tam so torej tudi mandarini (kitajski sodniki), ki pravtako kakor na zemlji hrepene po tem, da si nakupijo mnogo denarja. Če ima kdo torej v nebesih kakšno pravdo, mora predvsem skrbeti za to, da podkupi sodnika, ker sicer seveda ne more računati na dober izid pravde. Da taka vera večkrat prav komično konča, je umevno. Na primer: Ako Kitajec koga sovraži, ne premišljuje dolgo o maščevanju. Kakor hitro mogoče, vzame slovo od tega sveta in si čim hitreje sam konča življenje, češ, da v nebesih nahujška in podkupi sodnike, da bodo kar najstrožje kaznovali njegovega nasprotnika, ko ga dobe v roke.

Gospod Elwin navaja primer, ki ga je sam doživel: Dva budhistična duhovnika sta se v mestu Phudu hudo sprla. To je končno enega od njiju tako raztogotilo, da se je zastrupil z opijem, z namenom, da svojega sovražnika v nebesih zatoži. Takoj je tudi drugi vzel neobčajno močno množino opija, da bi bil prej v nebesih. Vendar se je poizkus obeh ponesrečil, ker je gospod Elwin takoj poklical zdravnika, ki je s primernimi pomočmi obadva rešil smrti.

Predavanje sodr. Golouha
na občnem zboru skupine Ljubljana 1, dne
22. maja 1919.

Sodr. Golouh je izvajal med drugim sledeče: Ko je pokojni sodr. Bebel pred kakimi 50. leti ustanavljal prvo delavsko izobraževalno društvo, je s ponosom poudarjal: bilo nas je 50 navzočih. Takrat še ni bilo tega delavskega gibanja, v katero se danes tako ljuto zaletava meščansko časopisje in kapitalistični podrepanki. Delavsko gibanje se je razvilo iz delavskih izobraževalnih društev. Le-ta so imela namen razganjati temo nevednosti, ki je naš najhujši sovražnik. Zato pa je izobrazba v socialističnem duhu velkanskega pomena za delavstvo.

V zločinsko svetovno vojno je mogel kapitalizem pognati človeštvo le zaradi tega, ker zavednost še ni prešla vsega ljudstva. Svetovna vojna pa je bila tudi začetek svetovne revolucije, ki vedno bolj prodira in zmaga. Vidimo pa tudi, da je revolucija v Rusiji stala največ žrtev. Bolj ko prodira proti zapadu, manj zahteva žrtev. — Ko bo prišel tudi proletarijat antante do spoznanja, da mir, ki se sedaj sklepa v Parizu, ne bo trajen, da bo nosil kani nove vojne v sebi, bo tudi tam nastalo to, kar je že nastalo v Rusiji. Mir bo trajen šele takrat, kadar ga bodo sklepali narodi sami, ne pa tisti, ki si prilaščajo oblast nad narodi samo v svrhu izkoriščanja. — Vprašanje pa je, do kje smo pripravljeni. Ponehala je vojna imperijalizma in sedaj se blje vojna razredov, ki ima svoj pričetek ob koncu bojev v strelskih zakopih. — Zmagujoče države bodo prej ali slej bankrotne. Stojimo pred splošnim finančnim polomom. Kapitalizem je prišel v tej vojni tudi do svojega poloma, ker je uničil vire svojega bogastva. — Značilna je stavka delavstva v Angliji v trenutku, ko je angleški kapitalizem slavil svoje največje zmagovalstvo. Lloyd George je spoznal položaj in šel med delavstvo, da se z njim pogodi. Kar zahteva Francija v mirovni pogodbi, je njej nujno potrebno zato, da se reši takojšnjega popolnega poloma. Ne bo se ga pa trajno rešila, tudi če Nemčija sprejme vse pogoje. Finančne stiske niso samo pri nas, temveč tudi povsod drugod. In če tudi Jugoslaviji odvzamejo tretjino ozemlja, bo morala podpisati mir, da se podaljša rok poloma.

Naš velik zaveznik je čas. Ta pa dela zelo hitro za nas. Stvari, za katerih dosego je bilo prej treba stoletij boja, so se sedaj dovršile v par mesecih. Še leta 1918 je Tisza predržno izjavil: »Ogrska bo imela dovolj moči, da vas pokolje, ako se ne vdaste«. In kje je sedaj Tisza, kje so njegovi trabanti? Na razvalinah stare družbe si bomo osnovali svojo socialistično družbo. Za to se moramo pripravljati. Presojajmo trezno svoje moči. Prvi majnik je sijajno izpadel, kar si v toliki meri nismo upali pričakovati. In to vsled duha, ki se danes širi po svetu — duha socializma. Najmočnejše orožje je časopisje. To ima nalogo širiti zavednost med ljudstvom. Na drugi strani pa vidimo, da meščansko časopisje kriči ter zahteva prekl sod in vislice. Ne smemo pozabiti na to, kar meščansko časopisje danes dela. Prišel bo naš moment, ko bomo zopet

govorili. Nikjer se še ni zgodilo, da bi se javno v časopisju zahtevalo progone. To je sramota za ves narod! Samo radi koristi par preobjedencev na trhljih stolčkih naj bi se uničilo ves narod. Pride še čas obračuna. Vršila se bo še ena konferenca, ki pa ne bo več kapitalistična, temveč konferenca ljudstev in narodov. In takrat bomo rešili vse naše probleme. Nova internacionala vstaja večja in sijajnejša kot je bila prejšnja. Zbirajte svoje vrste, ojačujte svoje organizacije! Vztrajajte v boju!

Železničarski kurz v Belgradu. Dne 15. maja se je otvoril železničarski kurz, ki ga je priredila vezbanje železniških uradnikov in se ga udeležuje ravnateljstvo železnice. Kurz je namenjen za izokrog 100 kandidatov.

Davek za neoženjene misli uvesti finančni minister. Davek bo znašal 240 dinarjev na leto za vse neoženjene, vdovce in ločene (!) brez otrok od 25. do 60. leta.

Direktna zveza med Francijo in Jugoslavijo bo v kratkem uvedena.

Na Hrvaškem dobe nov denar. Izdelajo se bankovci po 50 par, 1 in 2 dinarja, ki bodo imeli efektivno vrednost v državni garanciji ter bodo dve leti v prometu.

Dober svet. Dve dami, katerima je vlak pred nosom ušel: »Za božjo voljo, vlak nama je ušel, kaj hočeva sedaj storiti?« Vrtar: »Pri drugem vlaku ne smeta toliko časa klepetati!«

Kapitalist Scherbaum v Mariboru. Izvedeli smo: ta gospod, večkratni milijonar, mož, ki je kot pošten avstrijski patriot izbral svojo neško »domovino« do dobrega in si napolnil svoje žepce z milijoni, ki jih bo seveda zopet plačalo ljudstvo, ta človek je napram svojim uslužbencem umazan do skrajnosti. Tako n. pr., celo svojim uradnikom, ki so vendar opora takemu kapitalističnemu oderuhu, ni do lanskega leta niti v najmanj zvišal — predvojne plače! Zdal šele, ko je bojda po nekem vladnem predlogu bilo treba zvišati plače privatnim uradnikom za 50%, sedaj šele se je gospod odločil, da jih zviša — toda pod določenimi 50%, dočim so drugi tovarnarji že zdavnaj povišali plače. Tako dobiva, n. pr., še danes, po povišanju, neki uradnik, ki služi že dolga leta pri njem, komaj 480 K plače! Prav kakor kak zanemarjen državni uradnik »višje« vrste. Radi tega zvišanja pa morajo ti uradniki odslužiti tisto slabo moko, ki jo dobivajo kot drobtinice od bogato naložene mize, tem dražje plačati. Evo vam umazanca, skopuha. In uradniki? Kdaj se bodo organizirali? Državne oblasti naj vzamejo tega ljudskega oderuha pod kontrolo, saj bo itak odnesel državi v tujino dovolj premoženja, ki ga je ukradel ljudstvu. Pod kuratelo »njim in naj bo red!«

Zakaj razburjenje po nepotrebnem? Nekateri slovenski listi in za njimi Marburgerca, »glasilo« nemških šovinistov, je 16. t. m. z veliko naslado prinesla vest o ljudskem glasovanju, ki naj bi se vršilo — kakor baje »Journal« poroča iz Pariza — tudi za Maribor. Resnici na ljubo moramo povedati, da ta vest sploh ni uradna in da je sploh nezanesljiva. Pa če bi bila, je tudi vprašanje, kdaj bi se tak plebiscit imel vršiti. V splošno se takega plebiscita ne bi bilo treba bati; kajti mariborsko ozemlje, to je vsa daljna okolica, je tako jasno slovenska, da tisto renegatstvo na deželi in tudi v mestu sploh nima pravice do odločevanja. Mesto Maribor samo pa pri plebiscitu niti ne bi prišlo v poštev. Če greš v soboto v Maribor na trg, vidiš takoj, od koga in od česa živi mesto Maribor. Nismo torej proti plebiscitu, ker nam ni zato, da se anektira tuje ozemlje. Smo pa odločno proti temu, da bi drugi vzeli našo zemljo. Proti temu tudi kot socialisti odločno protestiramo. Čudimo pa se, da tukajšnja politična cenzura, ki nad navadnimi našimi shodi skrbno čuva, pušča v javnost tako nezanesljive in po nepotrebnem razburjajoče vesti! Hic Rhodus! O oslovski tozadevni taktiki naših dnevnikov sploh ne govorimo!

Čebula kot zdravilno sredstvo. Neki dr. Wilbrand je opozoril v monakovskem zdravniškem listu na izkušnjo, ki jo je doživel v ruskih ozemljih, katera so imeli Nemci zasedena. V času, ko je divjal med nemškimi četami in tudi med kmečkim prebivalstvom zasedenih okrajev črevesni katar ter se razširil tako, da so postale oblasti že zelo vznemirjene, se je zdravnik čudil, da se bolezni ni lotila številnih Židov, ki so prebivali v dotičnih krajih, dasiravno jih njihova stanovanja in življenjske navade niso mogle posebno ščititi pred to boleznijo. Vse kaže, da je surova čebula v stanu preprečiti razvoj črevesnega katarja. Isto

in še v večji meri velja o česnju. Čebula je pri židih vsakdanja jed. Zdravnik je sam polzkusil zdravljenje z uživanjem čebule, ko je tudi on obolel. In v kratkem času je popolnoma ozdravel. Isti uspeh je dosegel tudi pri drugih bolnikih, katere je zdravil s čebulo. Vsled tega priporoča dr. Wilbrand čebulo, ki naj bi bila glavna pomoč domače lekarne. Temu je pripisovati tudi dejstvo, da so naši balkanski bratje tako trdnega zdravja, saj je pri njih čebula v navadi kot pri nas krompir.

Znižanje tarifov na južni železnici. Sodrug Anton Kristan je skupno z g. dr. L. Pogačnikom in dr. Hohnjem interveniral v petek popoldne pri ministru železnic radi 200% povišanja tarifov. Zahtevali so, da se dovoli samo tako zvišanje kot je to dovolila Nemška Avstrija. Minister je obljubil, da bo to takoj uredil, povedal pa je, da je to zvišanje predlagalo poverjenišvo državnih železnic v Ljubljani.

Za redno poštno zvezo med Ljubljano in Belgradom je interveniral sodrug Anton Kristan pri ministru železnic g. Vuloviču ter pri finančnem ministru Momčilu Ninciču. Minister pošte g. Lukanič je še zelo bolan.

Radi pomanjkanja vagonov za prevoz blaga je interveniral sodrug Anton Kristan pri železniškem ministru Vuloviču, ki je obljubil ukreniti potrebno.

Anketa v zadevi preložitve kolodvorov na Ljubljansko polje. Dne 15. maja se je vršila prva seja komisije, ki jo je sklicala deželna vlada za Slovenijo v zadevi preložitve kolodvorov na Ljubljansko polje v zvezi s spremembo regulacijskega načrta za severni del mesta Ljubljane. V komisiji so bili zastopani: Za vlado poverjenišvo za javna dela in gradbeno ravnateljstvo, nadalje mestna občina, komanda Dravske divizijske oblasti, ministrstvo saobračaja poverjenišvo za promet v Ljubljani, ravnateljstvo državne železnice, ravnateljstvo južne železnice, trgovska in obrtniška zbornica, Društvo inženjerjev in Društvo sloj. upodabljalovčih umetnikov. Soglasno se je ugotovilo, da je predložitev glavnega in državnega kolodvora izven mesta absolutno potrebna. Komisija, ki ji je načeloval, namestnik poverjenika za javna dela, gradbeni ravnatelj ing. Klinar, je po večurni debati soglasno ugotovila sledeče smernice, katere naj bodo vodilo za podrobni študij vprašanja, kako naj se reši zadeva preložitve modernim nazorom in prometnim razmeram primerno: 1. Za določitev lege novih kolodvorov, so predvsem merodajni ozir na nemoteni razvoj mesta. 2. Tovorni promet mora principijelno biti ločen od osebnega prometa. 3. V tem smislu bo kolodvor za tovorni promet (osobito za tranzitni) popolnoma ločen od osebnega kolodvora, ki bo zgrajen le za razkladanje in odpremo brzovoznega blaga. 4. Osební kolodvor mora ležati kolikor mogoče v sredini mesta. — Za podroben študij vseh možnosti, po katerih bi se dalo vprašanje in linearna tehnika rešiti, je izvolila komisija devetčlanski odsek, v katerega pošlje poverjenišvo za javna dela kot načelnika predsednika komisije, gradbeno ravnateljstvo in mestna občina po dva tehnika ter državna in južna železnica po enega tehničnega in enega prometnega strokovnjaka. O uspehu svojih študij bo odsek poročal komisiji, ki bo v posameznih alternativah nadalje razpravljala.

Intervencije pri vladi.

Internacionalizacija severne železnice. Nemško-avstrijska mirovna delegacija je pred svojim odhodom v Pariz izjavila poljskemu ministru Steinkausu, da se bo na mirovni konferenci zavzemala za internacionalizacijo severne železnice od Dunaja do Krakova, da dobi Nemška Avstrija na ta način neposredno zvezo s Poljsko.

Interesantno razkritje. Iz Lugana poročajo: V že skoro dva meseca trajajočem procesu Cavalin in tovariši je prišlo med zaslišanjem ministra Martinija do ugotovitve interesantnega dejstva, da je sedanji minister za zunanje stvari Sonnino še pred 18. avgustom 1914. delal na to, da stopi Italija v svetovni vojni na stran Nemčije.

Dobro se je odrezal. Iz Hrvaškega je hotel gospod pripeljati dve plečeti v Ljubljano. Ker pa je bilo to prepovedano, je plečeti skril pod blazino v vozu. Na meji je davčni uradnik odprl voz in vprašal: »Imate kaj s seboj?« Gospod, ki se je ustrašil posledice, če bi ga zasačili, odgovori: »Dve plečeti.« »Kje sta?« »Sedim na njih.« »Od teh se nič ne plača.« — reče uradnik — zapre vrata in voz je zdrdral nemoteno dalje.

Lep izlet v bodočnost. Mlada milostljiva. Pomislí, Ludovik, kuharica mi je odpovedala službo, kaj hočemo sedaj storiti? Mož: »Hm, od lakote umreti.«

Strokovni kongres v Ljubljani.

Binkoštni praznike se bo vršil v Ljubljani v tivolski hotelski dvorani strokovni kongres organizacij na Slovenskem. Odkar je padel Stürgkhov režim v stari Avstriji in pozneje tudi država sama, so se razvile strokovne organizacije jako bujno. Zanimanje delavstva vseh strok je tako silno naraslo za razredno organizacijo delavstva, da smo lahko ponosni na to gibanje, na te mogočne in disciplinirane množice slovenskega delavstva.

Z naraščanjem organizacij pa naraščajo nove potrebe, treba je urediti medsebojno razmerje doma na Slovenskem in razmerje z organizacijami po ostalem ozemlju Jugoslavije in urediti tudi odnose do strokovne internacionale, zakaj, če smo postali mogočen del organiziranega proletarijata, potem je tudi naša dolžnost, da stopimo z njim v tesnejši stik ter postanemo dejanski člen svetovnega organiziranega proletarijata, ker le celokupni delavski razred, kakor nam najbolje dokazuje imperialistična antanta, ki kot kapitalistični blok snuje zaroto za izkoriščanje Evrope, bo mogel ob ugodni priliki izvesti svoje naloge. Danes nas davijo svobodo držav in državljanov, ker odločajo imperialisti, ko pa bo odločal narod do naroda, tedaj se bodo uredile zdrave razmere v človeški družbi.

Pa tudi doma imamo sovražnike v nezavednih ali pa zapeljanih tovariših, ki jih meščanske stranke izvajajo v svoje tabore pod različnimi imeni narodnih ali krščanskih socialistov, ki pa niso nič drugega kakor eni slepo orodje političnih sleparjev, drugi pa ljudje, ki si mislijo s svojim hlapčevstvom in klečeplaztvom potom protekcij izboljšati svoje službene razmere na škodo svojih tovarišev. Vsi ti sovražniki nas sicer ne morejo uničiti, slabe pa nas, naše moči izrabljajo, če se pečemo z njimi. Te delavske parasite bomo vbo-doče bolj prezirali, svoje delo pa posvetili svojim organizacijam, ukreptvi naših vrst...

O vseh teh vprašanjih in o tem, kako pospešimo razvoj naših organizacij bomo razpravljali na strokovnem kongresu o binkoštih. Težavno delo. Težavne naloge zlasti v sedanjem času, ko preti novi državni popolnoma reakcionarna smer. Delavstvo ne sme prezreti važni trenutek, temveč pripravljeno mora biti na trnjevo delo, na pot v boj za svoje pravice. Sami delavci smo, ki zastopamo svoje interese, nimamo prijateljev; zato smo pa tudi za odločen boj za svoj obstanek.

Pozdravljen torej kongres strokovnih organizacij!

Binkoštni ponedeljek, se vrši v Mahrovi hiši v društvenih prostorih konferenca vseh odbornikov krajevnih skupin »Splošne železničarske organizacije za Jugoslavijo«.

Dnevni red:

1. Situacijsko poročilo.
2. Izvedba zaupniškega zistema.
3. Volitev predsednika.
4. Razno.

Začetek ob 13. uri.

Noben odbornik naj ne manjka!

Centralno vodstvo.

POZIV

Iz službe odpuščenim železničarjem!

Sodrug! Ni ga dneva, da ne bi obiskali naše tajništvo železničarji, ki so bili odpuščeni iz službe, baje ker ni dela. Žal, da je 90% vseh teh nesrečnežev naših sodrugov. Ali je to sistem? Država, ki bi na prvem mestu morala gledati na to, da se omeji nezaposlenost, koraka s slabim zgledom naprej.

Sodrug! Delo se bo že dobilo, potrpite samo še nekaj časa. Vendar pa ne more nihče zahtevati, da med tem časom Vi in Vaše rodbine poginete gladi. Vemo dobro, čigavi prsti so vmes, zato je treba, da se ti ljudi kaznuje. Naš bratski list »Napreje«, ki vedno neustrašeno zastopa naše interese, mora priti v najširše vrste občinstva. To se zgodi le potom kolportaže. Sodrug! Vsak od dela odpuščen železničar, bodisi učen ali ne-učen delavec — ako ne dobi takoj dela — naj gre v uredništvo »Napreje«, Frančiškanska ulica, Učiteljska tiskarna, vzemi množino časopisa — in hajdi na ulico ali v hišo. Zaslužek ni velik, pač pa bo za prvo silo nekaj kronic pri hiši. To bo največja klopota tistim, ki Vas brez srca pode na cesto, ne ozirajoč se na Vaše žene in otroke. Pošten zaslužek ni nobena sramota, pač pa koristite s tem stranki in maščujete se nad to, sedaj vladajočo kliko. Kolikor več naročnikov in oddjemalcev pridobite, toliko več luči prinesete v

vladajočo temo, toliko več sobojevnikov zoper Vaše zarile in brezsrčne sovražnike. Sodrug! v Gradcu so že pred vojno na tak način pridobili za svoj »Arbeiterwille« tisoče in tisoče naročnikov. Storite isto, ker delate s tem za svojo in Vaših svojcev srečno budočnost!!!! Na delo!

Vestnik uprave.

Kdor ne prejema lista, naj ga reklamira bodisi naravnost pri upravi, bodisi pri zaupnikih, in to z navedbo natančnega naslova. Reklamacije so poštne proste. Napisati pa se mora zunaj na ovitku: Reklamacija časopisa.

V zadevah posmrtnine in starostne odpravnine naj se nam vselej obenem z dotično vlogo pošlje tudi člansko knjižico in mrtvaški list, oziroma vpokojninsko listino, kakor je to navedeno v določbah za ta sklad. To je nujno potrebno, da se more dotično zadevo čim najhitreje rešiti. Ako imajo dotični člani že nove članske knjižice, naj se vpošlje obe knjižici (staro in novo). Zato opozarjamo člane in funkcionarje, naj se starih knjižic nikar ne zavrže.

Posmrtnino, oziroma odpravnino se bo pošljala naravnost upravičencem, knjižice in dokumente pa se bo vračalo skupinam, da jih po potrebnem vpisu izroče prizadetim.

Nadalje nam nekatere skupine še vedno niso plačale štampilj; naj to nemudoma store. Štampilja skupine stane 5 K 80 vin., štampilja s številko 2 K, štampilj kontrole pa 5 K 40 vin.

Skupine, ki so pozneje prejele štampilje, se obenem prejele tudi dotični račun, iz katerega so razvidne nove cene.

Spise, ki se tičejo odpošiljanja lista, posmrtnin, odpravnin, obračun, članskega gibanja in drugo, naj se pošlje upravi Spl. žel. org. v Ljubljani, Cesarja Jožefa trg 10., dopise radi shodov, intervencij, agitacije in podobno, pa tajništvu Spl. žel. org. Istotam. Dopise za objavo v listu pa se naj naslavlja na uredništvo »Železničarja«.

Izplačane posmrtnine:

Ivan Dostal, Ljubljana II. K 100.—
Marija Kristel, Ljubljana I. » 50.—
Marija Globočnik, Jesenice » 150.—

Skupaj . . . K 300.—

Odpravnine:

Karol Čakš, Poljčane K 100.—
Ivan Artač, Ljubljana I. » 100.—

Skupaj . . . K 200.—

Uprava Spl. žel. org.

POZOR!

Krajevna politična organizacija v Ljubljani opozarja sodruge, da se pojavljajo v Ljubljani elementi, ki izkušajo, poudarjajoč svoje socialistično mišljenje, dobiti stika z našimi sodrugi in izrabiti njih lahkovernost v svoje sebične namene. Proti takim neznanim osebam naj bodo sodrugi oprezní in naj ne nasadejo njih lepim besedam, da ne oškodujejo sebe in varujejo strankino avtoriteto!

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Kopač.
Tiska »Učiteljska tiskarna« v Ljubljani.

Prožni predelavec

vrl in zanesljiv kot vodja partije, kateri ima nalogo 11 kilometrov dolgo gozdno progo brez pogrška v stanu vzdrževati, se za takojšen nastop išče. Ugodno za vpokojenega železničarja. Ponudbe prosimo na Južnoštajersko lesno industrijo, d. z o. z. Mislinje.

Adalbert Kassig

Ljubljana,
Židovska ulica.

Zavod za uniformo, krznar in izdelovatelj čepic priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih uniformskih predmetov za železničarje, kakor: čepce, gumbe, rosete, žnore, piščalke i. t. d. Čepice zimске in letne za strojevodje, kurjače itd. v raznih oblikah po najnižji ceni. — Postrežba točna.